

Březen 1974

Přicházíme k restauraci na kraji města, kde má v tanečním sálu začínat koncert skupiny The Plastic People of the Universe. Kolem budovy je plno „mániček“. Jsou tam také policejní auta, tlampači vyzývají všechny účastníky, aby se okamžitě rozešli a opustili město. Auta s bílým pruhem nečekají, najíždějí do davu a vytlačují jej směrem k hlavnímu nádraží. Se dvěma dívkami se krčím v křoví, kolem štěkají policejní psi, vyjí sirény, zdivočelí policajti mlátí každého obušky a stříkají lidem do očí slzný plyn. Počkáme, až se přežene hlavní vlna, pak se plížíme opačným směrem. Z malé zastávky odjíždíme lokálkou. Noc přečkáme u příbuzných a druhý den se vracíme do Prahy.

Dozvídáme se, že policajti číhali i na Hlavním nádraží, kde mlátili každého, kdo se podle jejich pokynu pokusil opustit město. Podchody byly postříkané krví. Násilí pokračovalo i ve vlacích do Prahy a Plzně. Policie ztotožnila několik set lidí, řadu z nich pak vyloučili z gymnázií nebo propustili z práce.

Jaké to mělo následky pro mne? Další den jsem měl mít ve škole referát. Vybral jsem si reverzní transkripci, pochod důležitý pro vznik rakoviny a tehdy ještě neznámého AIDS. (V roce 1975 dostali objevitelé tohoto pochodu Nobelovu cenu). Omluvil jsem se: Pane asistente, je mi líto, nemohl jsem se řádně připravit, byl jsem na koncertu Plastic People v Rudolfově u Budějovic, policajti nás honili po polích, vrátil jsem se až včera večer. Za týden za mnou přišel i se svým nadřízeným. Komunisty shodou okolností nenáviděli a nabídli mi, abych se připojil k jejich výzkumné skupině. A rodiče jedné z těch dívek, se kterými jsem se schovával v křoví, mi řekli, že když jsem ji vyvedl z toho masakru, věří mi, že se o ni postarám i nadále. Díky Plastic People jsem tak získal zaměstnání i životní družku.

Září 1981

V pátek ráno mám odjet na školení NATO v molekulární biologii na jakémsi řeckém ostrově. Pořadatelé z univerzity v Dánsku nejsou hloupí, v pozvánce poslané na lékařskou fakultu NATO nezmiňují, navíc mi pobyt zaplatí. Mí nadřízení v Praze mi nadřezují, znají mne jako pilného studenta, dostanu povolení odjet do zahraničí. Pak přijde předvolání na čtvrtek ráno k výslechu do Bartolomějské. Jdu tam, důstojník StB D. říká, že zrovna nemá čas, mám si vybrat, zda přijdu odpoledne, nebo v pátek. Říkám si: Svině, takhle si se mnou hrají. Volím pátek a přijde první malé vítězství: zlomyslný Duchač mne předvolá na čtvrtek odpoledne. Spolu se Š., dalším výtečníkem bojujícím proti vnitřnímu nepříteli, mne hodiny otravují, nechutně vyhrožují. Kroutím se jako had, udávám co nejméně, spolupráci odmítám. Vypustí mne večer s tím, že si pro mne přijdou za týden domů. Ráno se vydám na letiště jen s kartáčkem na zuby. Nevěřím, že by nevěděli o mé cestě, nechci, aby se mi posmívali, až přijdu s kufrem. Ke svému překvapení odletím do Sofie, nezastaví mne ani tam, ani ve vlaku na bulharsko-řecké hranici. Po čtrnácti dnech školení pod vlajkou se čtyřcípou hvězdou (NATO) a popíjení s nositeli Nobelovy ceny se vracím opálený domů. Plavky mi půjčil britský kolega. D. si pro mne za týden opravdu

přišel a dost se prý divil, kde že to jsem. Na příštím výslechu smutně povídá: Tak vy jste nám ujel do Řecka. S kým ze Západu jste mluvil o tom, že jste byl na policii? S každým. Vzali mi pas, vedli otravné řeči, za pár let ale přišel Gorbačov a všechno byla jen legrace.

Vzpomínka na tzv. kádrováky

Nakonec mi nadržovala i kádrovačka. Ta naše měla zbytky zdravého rozumu a podporovala každého, kdo se snažil opravdu pracovat. Ze spisů, které jsem nedávno našel v archivu, je jasné, že za ní estébáci chodili, aby mně vyhodila z práce, ona je však vždy poslala do háje. Mohla si to dovolit. Její manžel byl sám důstojník StB. To však nic nemění na tom, že mě ušetřila nepříjemností. Je to zajímavé tím, že nic nebylo černobílé.